

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

w sprawie **A. G.**,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 17 marca 2016r.,

zażalenia skazanego

na zarządzenie Przewodniczącego XVII Wydziału Karnego – Odwoławczego Sądu Okręgowego w P. z dnia 13 stycznia 2016r., odmawiające przyjęcia kasacji wniesionej przez skazanego A. G. z dnia 16 lipca 2014r. od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 22 kwietnia 2014r., sygn. akt XVII Ka [...], utrzymującego w mocy wyrok łączny Sądu Rejonowego w K. z dnia 12 grudnia 2013r., sygn. akt VII K [...], oraz nieuwzględniające wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu w celu ewentualnego sporządzenia kasacji,

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Skazanemu doręczono odpis wyroku wraz z uzasadnieniem w dniu 12 czerwca 2014r., a nie jak wskazano w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia „2015r.” (k. 99). Co za tym idzie, ustawowy termin do złożenia kasacji upływał w dniu 12 lipca, lecz nie 2015r., a 2014 r. Skazany 17 lipca 2015r. złożył do Sądu Okręgowego w P. pismo zatytułowane „Apelacja”, wnosząc o ponowne zweryfikowanie wyroku łącznego z dnia 12 grudnia 2013r., w treści którego kwestionował wymiar kary łącznej. W piśmie tym wniósł nadto o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu w celu ewentualnego sporządzenia kasacji. Pismo to

potraktowane zostało z ostrożności jako kasacja (k. 102), przyjęcia której odmówiono zaskarżonym zarządzeniem, motywując to przekroczeniem ustawowego terminu określonego w art. 524 § 1 k.p.k. Zarządzeniem tym nie uwzględniono jednocześnie wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu w celu ewentualnego sporządzenia i podpisania kasacji, uznając go z uwagi na wcześniejsze rozstrzygnięcie za bezprzedmiotowy.

W terminie do złożenia zażalenia skazany wniósł do sądu dwa pisma: jedno zatytułowane „zażalenie” ze wskazaniem, że „dotyczy odmowy przyjęcia kasacji w sprawie XVII Ka [...]” oraz drugie zatytułowane „załącznik do zażalenia”, precyzując, że „dotyczy odmowy wyznaczenia obrońcy wraz z uzasadnieniem sądu”. Z argumentacji przytoczonej w obu tych pismach wynika, że skarżący głównie kwestionuje rozstrzygnięcie, na mocy którego nie został uwzględniony jego poprzedni wniosek o wyznaczenie obrońcy, złożony w trybie art. 78 § 1 k.p.k. w postępowaniu apelacyjnym (k. 68).

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Na wstępie podkreślić należy, że mimo iż w obu pismach skarżący wyraził dezaprobatę w głównej mierze wobec wcześniejszego zarządzenia o odmowie wyznaczenia obrońcy (k. 68), to jednak zachodziły podstawy do rozpoznania go jako zażalenia na zarządzenie z dnia 13 stycznia 2016r. (art. 118 § 1 i 2 k.p.k.). Argumentacja odnosząca się do zarządzenia z dnia 16 kwietnia 2014r. w sposób oczywisty w niniejszym postępowaniu skuteczna być nie może. Aczkolwiek niezasadnie nie rozpoznano zażalenia złożonego na to zarządzenie (k. 77), niemniej kwestia ta obecnie pozostawała poza zakresem kognicji Sądu Najwyższego.

Powtórzyć należy, co już dostrzeżono na wstępie, że zaskarżone zarządzenie obarczone zostało błędem co do określenia roku doręczenia skazanemu odpisu wyroku z uzasadnieniem, jak również w zakresie daty wydania tego orzeczenia, a nadto daty upływu terminu do złożenia kasacji. W każdym z tych przypadków wskazano rok 2015, zamiast 2014. Jest to jednak o tyle nieistotne, że nie miało żadnego wpływu na kluczowe dla wydania zaskarżonego zarządzenia ustalenie o przekroczeniu ustawowego terminu do złożenia nadzwyczajnego środka zaskarżenia (art. 524 § 1 zd. 1 k.p.k.). Zmieniało je o tyle, że należało przyjąć, iż

termin ten został przekroczony nie o kilka dni, jak wynika z zaskarżonego zarządzenia, ale o ponad rok. Taka sytuacja unormowana została w art. 429 § 1 k.p.k., znajdującym zastosowanie również do nadzwyczajnego środka zaskarżenia, o czym wprost stanowi przepis art. 530 § 2 k.p.k. Reguluje on sytuację, w której prezes sądu lub inny określony w art. 93 § 2 k.p.k. podmiot stwierdzi między innymi niezrealizowanie obowiązku złożenia kasacji w ustawowym terminie, nakładając nań obowiązek odmowy jej przyjęcia. W świetle stwierdzenia takiego uchybienia w niniejszej sprawie wydanie zaskarżonego zarządzenia było zasadne. Bezprzedmiotowym w takiej sytuacji pozostawał natomiast wniosek o wyznaczenie obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania kasacji, skoro strona już tej czynności dokonać nie może.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.